

РЕШЕНИЕ

№ 1154

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3932** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на В. Е. Б., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б. от САК, срещу заповед № 32863-785 от 20.02.2025 г. на директора ГДНП, с която последният е отказал снемането на полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г. по описа на 07 РУ при СДВР на В. Е. Б.. Жалбоподателят, в откритото съдебно заседание и с представена писмена защита, чрез процесуалния си представител излага съображения за противоречие на заповедта с материалноправните разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Заявява, че заповедта е мотивирана общо и не съдържа конкретни аргументи защо е необходимо правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето. Изтъква, че съхранението на личните данни от полицейските органи вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани и в тази връзка заповедта е в противоречие с даденото тълкуване с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Претендира присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът – директора ГДНП, чрез процесуален представител юрк. Р. излага становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Въвежда възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София - град, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и

в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, приема за установено следното:

Със заповед № 81213-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник - директорите на ГДНП да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

На 14.11.2024 г. В. Е. Б. е депозирал заявление до министъра на вътрешните работи, с което поискал да бъде снет от полицейска регистрация.

На 22.11.2024 г., след констатация, че в „Картотека полицейска регистрация“ при ГДНП за жалбоподателя се обработват данни за полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г., извършена от 07 РУ при СДВР за деяние по чл.343б, ал.1 НК по ДП № 1584/2020 г., директорът на ГДНП е разпоредил извършването на проверка в СДВР, след приключването на която преписката да бъде изпратена в ГДНП с мотивирано предложение за снемане или отказ да снемане на полицейската регистрация.

От директора на СДВР е изготвено предложение да не се сема полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г., извършена от 07 РУ при СДВР, поради липса на основание по чл.68, ал.8 ЗМВР.

Със заповед № 32863-785 от 20.02.2025 г. директорът ГДНП отказал снемането на полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г. по описа на 07 РУ-СДВР, извършена на В. Е. Б..

Административният орган е направил фактически установявания дали лицето е извършило ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на изпитателния срок на наложеното му наказание „лишаване от свобода“.

По делото (л. 39 и сл.) е приложена справка от А. на МВР, съобразно която В. Е. Б. е установен, като нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 10 АУАН и 9 наказателни постановления по тях и 1 фиша по Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

По делото не е спорно, че с присъда (споразумение) от 18.03.2021 г., постановено по НОХД № 367/2021 г., СРС е признал В. Е. Б. за виновен, за това, че на 15.10.2020 г. около 03.30 ч. в [населено място],[жк]по ул. „Д-р А. М.“, с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал МПС, марка „Шкода“, модел „О.“ с рег. [рег.номер на МПС], с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 2,99 на хиляда, установено по надлежен ред с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410+“ с фабричен № ARSK-0289, проба № 5369 съгл. чл.3, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., издадена от министъра на здравеопазването, министър на вътрешните работи и министъра на правосъдието, за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, поради което и на основание чл. 343б, ал. 1 вр. чл. 55, ал.1, т.1 и ал.3 НК, съдът е наложил на В. Е. Б. наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 (шест) месеца и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 (една) година. На основание чл. 66, ал. 1 от НК, СРС е отложило изтърпяването на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от 3 (три) години.

Жалбоподателят Б. е реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т.1 от НК, с отразена дата на получаване на сведението 18.06.2024 г.

С оспорената в настоящото производство заповед е прието, че осъждането с влязла в сила присъда, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация; с действията си В. Е. Б. е осъществил от обективна и субективна страна състава на умишлено престъпление от общ характер; на основание чл.78а НК има наложено административно наказание глоба по н.а.х.д. № 7/1997 г. по описа на РС – [населено място] за извършено престъпление по чл.343б, ал.1 НК; има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени АУАН, наказателни постановления по тях и фишове по ЗДвП, които, независимо, че са за нарушения с по-ниска степен на обществена

опасност, го характеризират като личност, незачитаща правовия ред в страната; продължаването на обработването на данните за извършената на Б. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1, и чл.8, ал.1 от ЗМВР, като се счита, че към момента данните от полицейската регистрация на Б., се съхраняват в подходящ разумен срок с оглед целите, за които се обработват – противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; не били установени нововъзникнали обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, заради която е извършена полицейската регистрация на Б..

Съдът не обсъжда останалите представени по делото писмени документи, тъй като същите са постъпили от процесуалния представител на жалбоподателя на 07.10.2025 г., т.е. след проведеното открито съдебно заседание от 23.09.2025 г., в което делото е обявено за решаване.

При така установеното от фактическа страна и след извършена проверка на акта във връзка с правомощията по чл. 168 от АПК, Административен съд София - град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, против административен акт, подлежащ на съдебен контрол и от адресата на акта, чиито права са засегнати от този акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация, издадена от директора на ГДНП, е издадена от компетентен орган, предвид представената по делото заповед № 81213-267 от 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание правомощието му по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР са оправомощени други органи, сред които и директорът на ГДНП.

Заповедта е издадена в писмена форма и е подписана от издателя си, като съдържа фактически и правни основания, послужили за издаването.

Административният орган задължително трябва да извърши проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането, като в случая е следвало да съобрази и даденото тълкуване с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Това е сторил значително едностранчиво, но чисто формално може да се приеме, че задължителната проверка е извършена, както и, че е налице изпълнение на указанията на съда. Съответно не е налице допуснато съществено процесуално нарушение, което самостоятелно да е основание за отмяна на акта, а дали тази преценка обосновава крайния правен извод на органа да издаде отказ по конкретното искане, е въпрос за материалната законосъобразност на този извод, обективиран в крайния административен акт.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че не е налице основание за отмяната на оспорената заповед на основанията по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Преценявайки мотивите на заповедта и извършената проверка от административния орган, съдът приема, че са налице основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК, обосноваващи отмяна на процесната заповед.

Между страните няма спор по фактите, посочени в мотивите на заповедта, а именно за осъществена полицейска регистрация на оспорвания от 07 РУ – СДВР, във връзка с престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК за управление на МПС след употреба на алкохол, за което е образувано наказателно производство, приключило с осъждане на лицето с влязла в сила присъда, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок.

Следва да се отбележи, че в заповедта е посочено, че оспорваният е бил реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т.1 от НК и това не е спорен по делото факт.

Действително в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР няма основание за заличаване на лични данни от

полицейския регистър в хипотезата на влязла в сила присъда и последвала реабилитация, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето. Безспорно е, че съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, §. 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Съгласно чл. 4, § 1, буква б) държавите членки гарантират, че личните данни са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 г. на СЕС е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от същата директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспониран чл. 5 „Срокове за съхранение и проверка“ от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (26), съгласно който държавите членки предвиждат да бъдат определени подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни.

В връзка с горното следва да се отбележи, че съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и от дадените с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. разрешения, се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице, да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до

настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно рискът, който то представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В случая, за да е законосъобразен отказът на ответника, същият следва да е мотивиран от фактическа страна с надлежно удостоверени факти, че същите обосновават нуждата да се продължи полицейската регистрация на жалбоподателя, съотв., че не се налага снемането ѝ и това, защото продължаването ѝ след се явява оправдано от гледна точка на целите на закона (ЗМВР, Наредбата и Директива ЕС 2016/680).

Към 14.11.2024 г., когато Б. подава своето заявление за снемане на направената му полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г., същият няма нито качеството на обвиняем в извършването на друго такова престъпление, нито се изпълнява наложеното му наказание за това престъпление, същият е реабилитиран, не е бил привлечан в качеството си на обвиняем, дори и в друго качество в друго наказателно производство. В процесния случай взетите под внимание обстоятелства от административния орган са осъждането с влязла в сила присъда на Б., чието изпълнение е отложено с изпитателен срок и извършени нарушения на правилата за безопасност по ЗДвП. Следва да се подчертае, че именно заради взетата предвид при настоящето произнасяне присъда е извършена и полицейската регистрация, заличаването на която се иска. Административният орган не е съобразил периода, на данните за нарушенията на ЗДвП, както и че наказанията в тях са на сравнително ниски стойности глоби. Не е обсъдил и последиците от тях. Нарушенията по ЗДвП са взети общо без преценка и съпоставянето им с типични случаи или за връзка с криминална дейност, не са отчетени неговите личностни характеристики, за приложени процедури спрямо него за противодействие на престъпността и опазване на обществения ред извън контрола на правилата на движение.

Анализът на органа, че личността на Б. е високо рискова не се подкрепя от събраните в административното производство доказателства. В оспорения административен акт не е извършен нужният анализ в описания по-горе смисъл, а именно не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства, налагащи продължаване на съхранението на данните на Б.. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи или е налице основание полицейската регистрация на лицето да бъде снета. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, с който завършва производството по чл. 68, ал. 6 ЗМВР - заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като формалната липса на основанията по чл. 68, ал. 6, т. 1 - 5 от ЗМВР не налага задължителен извод за отказ от снемане на полицейската регистрация.

В заключение следва да се посочи, че извършените от Б. нарушения на ЗДвП са неотнормирани към преценката на основанията за исканото снемане, доколкото са административни нарушения, а не престъпления по смисъла на НК, респ. не могат да бъдат формално основание за постановяване на отказ за снемане на полицейска регистрация, тъй като са извън предмета и целите на обработка на личните данни по Директива (ЕС) 2016/680.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК и преписката да бъде изпратена на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като

конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора, право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в негова полза трябва да се присъдят такива. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение направено от процесуалния представител на ответника, тъй като размерът му е съобразен с разпоредбата на чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и поисканото адвокатско възнаграждение не се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на случая, както и с оглед реално осъществено процесуално представителство в производството, предвид което не следва да бъде намалено по възражение на насрещната страна.

Трябва да се присъди и дължимата по производството държавна такса в размер на 10 лева, която следва да бъде възложена в тежест на административния орган.

По изложените съображения и на осн. чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Е. Б. заповед № 3286з-785 от 20.02.2025 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“.

ВРЪЩА преписката на директора на Главна дирекция "Национална полиция" за ново разглеждане на искането на В. Е. Б. за снемане на полицейска регистрация № 7498 от 30.11.2020 г. при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона като на основание чл. 174 от АПК, определя 30 дневен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на В. Е. Б., с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 363.02 (триста шестдесет и три евро и 02 евроцента) евро (с легова равностойност 710 лева), представляваща разноски по делото .

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: